

— Emberek! Elég volt már! Takarodjék mindenki haza! Mert különben engem is a komédiás oldalán láttok!

Morogva, zúgolódva engedelmeskedtek a parasztok, egyikük mégis meg nem állta, hogy bele ne rúgjon a gazdája mellett álló, remegő állatba.

Szivós a komédiáshoz lépett.

— Uram, irigylem a kutyáját! De a majmát is.

Muszkó mintha értette volna, mint az árnyék villant le a földre az akácfa tetejéről és egyetlen ugrással Huszár mellett termett. Puhán, gyöngéden fölmászott a nyakába és apró fejcskójét szeretettel hajtotta rá a kutya véres fejére.

Büky György.

## TÉLI VÁROS KÖDÉBEN.

*Bősz-tülkű vörhenyes autók robognak,  
riadtan szökken félre minden utca  
s a sűrű, sárga köd fölött botolgat  
a koldus Alkony, lomhán leborulva*

*a zord kapukban. Lámpák glóriája  
mögött megy a Rémek sikátora,  
hol fej nélkül, csonkán jut társad lába  
vagy futó lábakon sehol sincs koponya.*

*Gondolj egy régi télre. Dús-varázsú  
karácsonyjára, rózsás, drága bábu-  
mosolyra, mellyel boldogan beteltünk!*

*Lángolt az áhitat vad csipkebokra,  
ezüst csengő szólt szőke angyalokra  
és a remény, mely mindörökre eltűnt.*

Marconnay Tibor.